

майка те кани да дойдем в Търнов за тържествата по случай победата.

ЕЛЕНА: За монахиня Евгения няма други тържества, освен упокойните.

ДРАГОТА: Нося ти и повелята на царицата: княгиня Мария да се прибере при майка си в палата.

ЕЛЕНА: Ако княгинята иска да се върне при мащеха си, аз ще я пусна на драга воля. Доста е стояла тук в тази самотия. Но смятах за свой дълг да се грижа за нея.

/Мария се притиска към Елена./

МАРИЯ: Тука ми е добре.

ДРАГОТА: Царска повеля! Трябва да се издължи!

/Мария целува ръката на отец Василий, после на Елена./

МАРИЯ: Не се тревожи за мене, стринке. Пак ще дойда, скоро.

ДРАГОТА: А няма ли да си дойдат скоро и синовете ти, майко Евгения? Защо не се приберат в родната земя? Какво правят в скитските земи? Или са в Галиция?

ЕЛЕНА: Къде са синовете ми аз не знам. И никой не знае.

ДРАГОТА: Нима не ти пратиха никаква вест до сега?

ЕЛЕНА: Никакви вестии от онази злощастна нощ.

/Навън се чува конски тропот. Просекинята отива и наднича от манастирската врата./

ПРОСЕКИНЯТА: Изкачва се някаква кочия...

БОЖЕКЪТ: Кой ли пак иде?

/Божекът се кръсти страхливо./